

Hej

Mitt namn är Ray Grönlund och är ordförande för Vänsterpartiet Skåne. Jag bor i Landskrona med min familj som är min fru Heidi och våra två döttrar, Saga och Verona. Jag har även varit ordförande i Vänsterpartiet Landskrona så jag har både förståelse och koll på hur det är att kämpa i en liten stad som dras åt höger, höger med bruna toner i.

För att återgå till min roll som distriktsordförande. Det är ett uppdrag som jag tar på fullaste allvar och försöker förvalta på ett sätt som förhoppningsvis hjälper till att få samhället att förändras. Jag tror att vår uppgift i politiken, som det ser ut just nu, är att försöka ta upp frågor som vi ser är fel. Detta är inte svårt att hitta. Men det blir alltid bäst om man själv lever i en verklighet och ser det med egen upplevd smärta, ilska eller lust.

Jag har som sagt två döttrar och en fru. Men jag har även en mamma och tre systrar och därför brinner jag för feminismen. Feminism för mig är inte bara ett ord, det är en verklighet som jag ser varje dag. Min fru tjänar mindre än mig. Hur kommer det sig? Min mamma har en värdelös, eller åtminstone en väldigt låg pension. Varför har hon det? Jo det är för att hon har varit hemma en stor del av sitt liv och tagit hand om 6 barn. Först utnyttjar samhället kvinnorna som gratis arbetskraft för att vid pensionen tackas av samhället genom att ge dem en dålig pension så att kvinnor måste vända på slantarna för att de skall räcka till hyra och mat.

Nu har min mamma tur i oturen som har en son, min lillebror, som flyttade hem till henne när hon, till på köpet, blev sjuk på äldre dagar och tillsammans klarar de den ekonomiska verkligheten. Han är arbetslös så de hjälper varandra. Jag säger inte att det är fel att hjälpa varandra men det skall vara självvalt. Hur har alla de som inte har en närstående som flyttar hem till den som är sjuk eller har dålig pension.

Mina döttrar kämpar varje dag för att vara duktiga i skolan, de har en enorm press på sig att både klara sitt skolarbete med läxor och prov, samtidigt som de har en press på sig att, som flertalet flickor har, vara snälla och söta. Samtidigt som jag försöker få dem att studera för framtiden så vet jag att om vi inte får en annan ordning mellan könen så kan de vara hur duktiga som helst men de kommer ändå aldrig få bättre lön än pojkarna i klassen.

De kommer inte ens få samma lön som pojkarna, om detta samhälle består. De kommer förmodligen även, som vuxna, att jobba massor av obetald tid i hemmet och även med vård av närstående.

När jag nu pratar om jobb så kommer jag givetvis in på nästa sak i min verklighet som gör mig förbannad och samtidigt ledsen. Det handlar om dessa förbannade vikariat och timanställningar som jag själv och min fru har levt på under de senaste åren. Detta är vi tyvärr inte ensamma om.

Jag personligen har nu ett vikariat som behandlingsassistent. Det har jag haft de senaste åren på ett statligt verk. Det galna är att borgarna urholkade lagen om anställningsskydd ännu mera än vad Socialdemokraterna gjorde under sin tid vid

makten. Numera kan man gå upp till 4 år med osäker anställning. Först timvikarie, där kan de utnyttja en i 2 år. Det betyder 2 år av fulltids arbete, inte 2 år av anställning. Sen efter detta kan anställningen ändras till tidsbestämt vikariat i ännu 2 år till.

Sedan skall man inte vara säker på fast jobb eftersom, åtminstone på min arbetsplats, om du ej har rätt utbildning, så slutar de ge vikariat och timmar. Du åker rakt ut i arbetslöshet eller nästa timanställning på annan plats för att börja om från början med den lägsta lönen på nästa arbetsplats.

Vad gör då facket? Inte mycket...MEN då är frågan, vem är facket? Det är givetvis vi.

Nu vet jag att när man är timanställd eller vik anställd så varken vågar man eller kan man öppna käften för mycket, för då kan man glömma fler timmar eller förlängning av vikariat. Men här bör de fast anställda ta sitt solidariska ansvar.

Jag menar med detta att facket är viktigare än någonsin, vi måste vara anslutna OCH aktiva. Jag vet att den dagen jag förhoppningsvis får min anställning på mitt jobb då kommer jag att satsa mycket av min tid som fackligt engagerad för att ingen skall behöva leva i den ovisshet och ångest som det blir när man inte vet hur nästa månad ser ut.

Jag hoppas och tror att vi snart skrivit slutet på detta kapitel i svensk historia där arbetarna åter igen blev livegna och tystade i. Och allt detta i vår moderna upplysta tid.

Det galna i detta är att det blev ett borgerligt styre genom arbetares röster. Hur kan det komma sig att människor, som är arbetare i den meningen att de lever av att sälja sin tid till arbetsköpare, har fallit i fällan att det gemensamma är dåligt? Att välfärden finns där garanterat kvar utan kamp. Att borgarna helt plötsligt skulle vara ett arbetarparti?

Den viktigaste kampen just nu måste vara att få slut på bemanningsföretagen, timanställningarna och alla dessa vikariat som man använder istället för att ge en trygg anställning där man kan leva på sin lön. Sedan måste vi få folket att förstå att välfärd är något man måste kämpa för och bevaka så att inte riskkapitalister och annat löst folk stjälar åt sig våra surt förvärvade pengar.

Vi har även ett verktyg till för att bekämpa arbetslösheten och därmed få slut på denna kamp om jobben, då arbetslösheten förstör vår maktposition gentemot arbetsköparna.

Det är 6 timmars arbetsdag. Denna lysande idé gör två flugor på smällen, den ger arbetarna mer makt och därmed blir ett maktmedel och verktyg för att fördela vinsterna arbetarna producerat mera rättvist.

Samtidigt är det en mycket bra väg för att komma vidare i jämlikheten och feminismen. Detta då man vet att kvinnor gör det mesta av hushåll och vård av närstående i hemmet. Med 6 timmars arbetsdag, eller 30 timmars arbetsvecka, kan kvinnor få några fler timmar fritt för sina egna intressen. Sen skall vi inte glömma att även demokratin får ett lyft då vi kan få fler kvinnor och män att orka lägga tid på politik och aktivism.

Det är inte svårt att räkna ut varför och vilka det är som mest är mot dessa förändringar. Här måste vi få folk att förstå att 6 timmar arbetsdag är något som gör att vi fördelar vinster, inte sänka lönerna.

Jag tittade på Trelleborg och valresultat. Om jag har koll på sakerna så tappade Vi 2 mandat här förrförra valet. Det är inte svårt att förstå att det då är svårt att hålla igång partiet utan förankring i Kommunfullmäktige och den ekonomi som kommer ut ur det.

Det som slår mig är att här röstar fler på V i riksdag och även landsting än i kommun alltså måste vi hitta ett sätt att nå ut till arbetare här i kommunen och få dem att lita på oss och vår politik. Folket i Trelleborg skall veta att om vi får inflytande i kommunfullmäktige så kommer vi att slåss för just de saker som berör dem i deras vardag. Jag är övertygad att man även i Trelleborg är rädd för privatiseringar och även om man inte är rädd för dom så är de flesta åtminstone förbannade över vinstuttag på skolor och inom vården.

De flesta av oss varken kan eller vill snylta på skattebetalarna. Men detta skäms inte våra största bidragstagare för, d.v.s. stora företag som McDonalds, Carema och liknande företag som numera skrattar åt folkets dumhet. De har gjort sig enorma summor på vår flathet. Vi måste bli bättre på att synas och höras.

Vi vet att vi har rätt och att vi har rätt politik vi måste bara förklara detta tydligt. Jag tänkte även tala lite om valen som kommer 2014. Vi har först ett val i juni 2014. Detta val är EU valet. Här är vi det enda partiet, som har riksdagsrepresentation, som tydligt är mot EU av anledningar som har med demokrati och arbetarnas bästa i sikte. Vi är tydliga med att säga att EU är en lekstuga för kapitalismen. Här kan kapitalisterna ta stor makt men ändå slippa stå till svars mot väljarna då det blir väldigt abstrakt med Bryssel och hur de styr.

Här i Trelleborg fick Vänsterpartiet 3 procent av rösterna. Detta borde vi kunna få till bättre om vi bara får fram vårt motstånd. Här finns minst 12 procent till som la sin röst på partier som är EU motståndare. Vad kan få oss att synas och höras? Hur skall vi fånga och förvalta detta missnöje över EU?

Jag tror vi måste synas i debatten i lokalpressen. Tyvärr är varken penningkassan eller aktivisterna i mångfald så det är en stor press på de aktiva här i Trelleborg och här hoppas jag att distriktet skall kunna hjälpa till på de vis som man önskar från er.

Nästa val efter detta är den 14 september 2014. Detta val rör folk mycket mera då politiken blir närvarande i ens eget liv. Här pratar man om skatter, kollektivtrafik, vården mm.

Här kom ännu ett argument varför EU bör slopas. 85 procent röstade i Riksdagsvalet medan 45.5 procent la sin röst i EU valet. Inte ens 50 procent! Men nu tillbaka till riksdagsval 2014.

Detta val blir ett ödesval för Sverige. Vi har låtit kapitalisterna roffa åt sig våra gemensamma tillgångar. Vi har låtit dem sälja ut vår välfärd för en spottstyver.

Nu måste det räddas det som räddas kan. Sen börjar jobbet att återta vårt gemensamma och även förbättra den.

Här gäller samma sak som allt annat jag talat om. Vi måste komma ut med vår politik. Vi vet att den gynnar flertalet, vi vet även att de flesta tycker som vi när man gör undersökningar.

Tyvär kan vi inte annonsera och köpa tid och plats i media eller på väggar. För pengar har vi inte gott om. Vi är inte heller massor av aktivister så vi måste prata med folk, prata mycket och ofta. Kommunicera genom insändare i tidningar, nätet, ute på gator, arbetsplatser, skolor, ja överallt där vi finns i vårt dagliga liv. Vi har en politik som gynnar den vanliga människan i Sverige, detta måste den vanliga människan få reda på. Folk är inte dumma, de måste bara se och höra genom mediebruset och alla idiotiska löften om extra hundralappar i plånboken. Vi måste berätta att man samtidigt förlorar mera i avgifter för sjukvård, sänkningar i A-kassa, mm. Vi måste berätta om mänskligt lidande genom utförsäkringar, sämre äldrevård, gamla som dör av svält och vanvård på äldreboende, unga människor som tar livet av sig för att de känner sig värdelösa. Vilket samhälle vill vi ha? Ett samhälle för de som roffar åt sig och inte vill se hur misären växer eller ett samhälle som grundar sig på att alla har lika värde och att alla ska bidra med det de kan och få vad de behöver.

En enkel och solidarisk värld där alla är lika värda. Det är allt jag begär denna 1 maj 2012!

Tack för mig vänner hoppas vi ses snart igen.